

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/89/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117208707
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117208707.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobkyne: V. M., O.. XX.XX.XXXX, bytom R. P. XXXX/XX, XXX XX P., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, v konaní o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 300,00 Eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 300,00 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 29.03.2017 žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku titulom primeraného finančného zadost'učinenia. Žalobu vo veci samej odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20C 363/2014 v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bola v postavení spotrebiteľky úspešná, pričom súd vyhlásil rozsudok dňa 30.03.2015 pod sp. zn. 20C 363/2014. Rozsudok Okresného súdu Prešov nadobudol právoplatnosť dňa 03.11.2016 a vykonateľnosť 07.11.2016. Bol zároveň potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co 227/2015 zo dňa 26.08.2016. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť podaním pôvodnej žaloby, pričom primerane finančné zadost'učinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy, zároveň má mať funkciu relutárnu.

2. Žalovaný sa k žalobe žalobkyne vyjadril v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 25.05.2017, v ktorom žiadal žalobu žalobkyne v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že žalobkyňa neuniesla ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno svojho uplatneného nároku. Zároveň nepreukázala, že ako spotrebiteľka si v súdnom konaní uplatnila porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnu skutočnosť, t. j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia. Medzi účastníkmi tohto konania nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým by bolo preukázané splnenie predpokladov podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Predpokladom formulácie obsiahnutej v zákone je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, vyžaduje sa logicky rozhodnutie súdu s týmto výrokom, v ktorom sa uvedené konštatuje. Táto skutočnosť vyplýva zo základného princípu civilného konania pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom,

ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušenia základného práva. Žalovaný mal za to, že žalobkyňa súdu nepreukázala splnenie predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, preto jej žalobu žiadal v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Súd vykonal dokazovanie vypočítaním žalobkyne a listinnými dôkazmi, a to žalobou zo dňa 29.03.2017, Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 20C 363/2014 - 43 zo dňa 30.03.2015, Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 8Co 227/2015 - 70 zo dňa 26.08.2016, vyjadrením žalovaného, Zmluvami o revolvingovom úvere, ostanným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 20C 363/2014 - 43 zo dňa 30.03.2015 súd zrušil rozhodcovský rozsudok vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným spoločnosťou Slovak arbitration court, s.r.o., súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku vydaného Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným spoločnosťou Slovak arbitration court, s.r.o., určil, že zmluvná podmienka v zmluve číslo 8XXXXXXXXXX v bode 8.4 je neprijateľná zmluvná podmienka, zároveň určil, že zmluvná podmienka v zmluve číslo XXXXXXXXXXXX v bode 8 a to dohoda o poskytnutí služby uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka je neprijateľná zmluvná podmienka a žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyňu trovy konania. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu súdu prvého stupňa vyplývajú tieto skutočnosti:

5. Súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, nakoľko rozhodcovská zmluva bola uzatvorená vo formulárovej podobe, ktorú predkladal žalovaný spotrebiteľom. Nebola individuálne dojednaná, keďže jej obsah žalobkyňa nemohla ovplyvniť, dopĺňali sa len údaje o spotrebiteľovi ako meno, bydlisko a dátum narodenia. Veriteľ mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčil tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Súd prvého stupňa konštatoval, že spotrebiteľ stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska vo všetkých prípadoch, keď by vystupoval na strane žalovaného. V súlade s ustanoveniami rozhodcovskej zmluvy spočíval výber rozhodcovského súdu na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. Zmluvná podmienka je tak neprijateľná a tým pádom neplatná. Veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe, jednostranne určil komu a ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená. Súd prvého stupňa konštatoval a vychádzal z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy, ktorú považoval za neprijateľnú spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovský rozsudok zrušil podľa ustanovenia § 41 písm. c) Zákona o rozhodcovskom konaní a odložil vykonateľnosť rozhodnutia. Zároveň rozhodol, že zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli uzatvorené medzi žalobkyňou ako spotrebiteľku a žalovaným ako dodávateľom obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a to v bodoch 8.1 a 8.4 zmluvy o revolvingovom úvere. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 8C 227/2015 - 70 zo dňa 26.08.2016. Odvolací súd konštatoval, že rozhodcovská zmluva, ak má byť uzatvorená so spotrebiteľom, má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle obidvoch zmluvných strán, slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi stranami sporu, žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú.

6. Žalobkyňa súdu uviedla, že pokiaľ ide o samotnú pôžičku, ktorú vzala od spoločnosti Profi Credit Slovakia, brala ju pre svoju sestrenicu, ktorá bola v nepriaznivej finančnej situácii. Úverové zmluvy podpisovala v novembri, bolo tam strašne veľa listín, ktoré mala podpísať. Až neskôr sa dozvedela, že jej sesternica má množstvo dlhov. Finančné prostriedky poukázala svojej sesternici, pôžičku vo výške 1.000 eur, ktorú brala od spoločnosti Profi Credit Slovakia vzala sama, sama zmluvu podpísala, pričom teraz chodí po súdoch aj keď finančné prostriedky odovzdala svojej sesternici. Doma má z toho nepokoj, nakoľko manžel jej stále vykrikuje, prečo takto robila a takto postupovala a tieto finančné prostriedky ani vôbec nepoužili. Sumu primeraného finančného zadosťučinenia 300 eur žiada z dôvodu, že jej bola spôsobená trauma, nakoľko stále musí chodiť po súdoch a po súdnych pojednaniach.

7. Z vykonaného dokazovania má súd ďalej za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila spolu so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.12.2012, na základe ktorej boli zo strany žalovaného na účet žalobkyne poukázané finančné prostriedky do výšky 719,42 eur, titulom tejto zmluvy

zaplatila žalobkyňa žalovanému sumu 733,54 eur. Rovnako dňa 07.12.2012 bola medzi stranami sporu uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 1.284,25 eur, z ktorého zaplatila sumu 1.307,14 eur. Uvedené skutočnosti pre súd vyplynuli z prehľadu platieb k zmluve číslo 8XXXXXXXXXX a k zmluve číslo XXXXXXXXXXXX.

8. Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 22.01.2018 v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neprítomnosť na tomto pojednávaní ospravedlnili v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 12.12.2017, v ktorým súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Súd postupom podľa § 180 C.s.p. vec prejednal v ich neprítomnosti. Právna zástupkyňa žalobkyne žiadala žalobe v celom rozsahu vyhovieť, mala za to, že boli splnené hmotnoprávne predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi v uvedenej výške.

9. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

10. Podľa § 1 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

11. Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

12. Podľa § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

13. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Súd poukazuje na rozhodnutie KS Žilina sp. zn. 11Co159/2015 zo dňa 25. 5. 2015, kde súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že z hypotézy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia.

15. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je podmienený úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom v súdnom konaní.

16. Primárnym zmyslom priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi je reparácia takých následkov protiprávných konaní zasahujúcich do jeho práv a právom chránených záujmov, ktoré nie sú škodou, ani bezdôvodným obohatením. Na rozdiel od neoprávneného zásahu napr. do osobnostných práv fyzickej osoby sa vznik ujmy nevyžaduje. Vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie zákon viaže iba na úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti od zodpovednej osoby na súde. Výšku finančného zadosťučinenia, či kritéria pre posúdenie jej primeranosti

zákon nevymedzuje. Určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je tak v plnej dispozícii spotrebiteľa, ktorý pri jeho požadovaní nie je normatívne nijako limitovaný. V dôsledku tohto špecifika je možnosť zneužitia uvedeného inštitútu veľmi vysoká.

17. Súd posudzuje a vníma inštitút primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ako inštitút, ktorý má funkciu satisfakcie pre spotrebiteľa, voči ktorému sa dodávateľ zachoval nepoctivo, ale má aj sankčnú funkciu voči nečestnému dodávateľovi, aby ho odradil od pokračovania v nezákonných praktikách voči spotrebiteľom. Súd konštatuje, že poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené. Súd má teda postihovať nepoctivých dodávateľov, k čomu slúžia rôzne právne inštitúty, či už spomínaný inštitút primeraného finančného zadosťučinenia alebo aj vyslovenie záveru o neplatnosti zmluvných podmienok alebo celej odplaty za úver.

18. Systematickým a jazykovým výkladom zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. To, že spotrebiteľ musí byť žalobcom možno vyvodiť z prvej vety zákonného ustanovenia, ktorá výslovne uvádza, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi domáhať na súde ochrany svojho práva. Samotné právo na priznanie finančného zadosťučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmto podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté. Kým tieto podmienky naplnené nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený záver vyplýva z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015.

19. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 210/2004, cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nielen deklaráciou porušenia, príp. príkaz na ďalšie konanie bez porušenia základného práva.

20. Súd tak považoval nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur za v celom rozsahu dôvodným. Žalobkyňa bola v predchádzajúcich konaniach úspešná, kde v konaní v senáte 20C pod sp. zn. 20C 363/2014 si v postavení spotrebiteľky úspešne uplatnila svoje práva a súd zrušil Rozhodcovský rozsudok vydaný Slovenským arbitrážnym súdom sp. zn. 334/06/14 zo dňa 12.08.2014 a odložil jeho vykonateľnosť. Rovnako sa domohla určenia neprijateľných zmluvných podmienok titulom uzatvorených zmlúv o revolvingovom úvere. Súd sa oboznámil s rozhodcovským rozsudkom vydaným Slovenským arbitrážnym súdom dňa 12.08.2014 sp. zn. 334/06/14, kde si žalovaný v pozícii žalobcu uplatnil vo vzťahu k žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 1.456,88 eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne a zároveň aj úrok z omeškania. Súd zároveň poukazuje na zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli uzatvorené medzi stranami sporu, z ktorých vyplýva ročná úroková sadzba úveru a revolvingu 70,02 %, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje úrokové sadzby, ktoré poskytovali iné peňažné ústavy v rovnakom čase spotrebiteľom. Je možné konštatovať, že žalovaný sa snažil na úkor žalobkyne získať bezdôvodné obohatenie. Súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 20Co 96/2013 zo dňa 28.10.2013, kde krajský súd konštatoval, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa má plniť na účely ochrany spotrebiteľa požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akceptuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu.

21. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný podal žalobu na rozhodcovskom súde na základe rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Rozhodcovský

súd vydal rozhodcovský rozsudok tak, že zďaleka nešlo len o hrozbu ujmy, ale reálny zásah do práva žalobkyne ako spotrebiteľky. Zároveň súd mal za preukázané, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoje práva na súde, keď súd v senáte 20C zrušil rozhodcovský rozsudok a zároveň vyhlásil neprijateľné zmluvné podmienky pod bodom 8.1 a 8.4 v úverovej zmluve. Podľa názoru súdu žalobkyňa si tak úspešne uplatnila porušenie svojho práva, vznikol jej tak nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

22. Podľa rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 31.01.2017 sp. zn. 12Co 35/2016 „Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie sa označuje za prostriedok satisfakcie. Okrem satisfakčnej funkcie má inštitút primeraného finančného taktiež funkciu sankčnú, pretože zaplatenie zadosťučinenia predstavuje pre porušiteľa taktiež finančnú ujmu, nielen ujmu morálnu. Primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. Žalobca v súdnom konaní musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdení a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať: je nutné prihliadnuť k tomu, akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobca zdôvodňuje, aké dôkazy v tomto smere označuje, avšak rozhodnutie je úvaha súdu, ktorá smeruje k zisteniu primeranosti priznaného zadosťučinenia v peniazoch. Súd musí o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažovať v intenciách konkrétneho sporu a vychádzať z konkrétnych zistených skutkových okolností. Súd prihliadne na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch účastníkov k protiprávnemu konaniu. Až na základe takto zistených skutočností je možné určiť výšku zadosťučinenia.

23. Podľa názoru súdu žalobkyňa v žalobe, ako aj pri jej výsluchu uviedla rozhodujúce okolnosti, ktoré odôvodnili priznať primerané finančné zadosťučinenie a súd výšku sumy priznaného finančného zadosťučinenia 300 eur považuje za súladnú s § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd poukazuje na správanie sa žalovaného, keď podal žalobu na rozhodcovský súd, na základe zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, úrok v zmluvách tejto spoločnosti, ktorý niekoľkonásobne prevyšuje úroky poskytované peňažnými ústavami v rozhodnom období, s poukazom aj na skutočnosť, že žalobkyňa si úspešne uplatnila svoje práva v konaní pred súdom a domohla sa zrušenia rozhodcovského rozsudku ako aj určenia neprijateľných zmluvných podmienok, súd má za to, že požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná okolnostiam tejto veci. Za rozhodujúcu skutočnosť súd v tomto prípade považoval aj to, že žalobkyňa zaplatila žalovanému titulom poskytnutých dvoch zmlúv o úvere celú sumu istiny. Súd tak žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

24. O trovách konania súd teda v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa bola v tomto konaní v celom rozsahu úspešná, súd jej vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.